

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 11. března 2014 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Luboše Vlasáka a soudců JUDr. Tomáše Stuchlíka a JUDr. Věry Trojanové, projednal odvolání obžalovaného Ing. J. K. , nar. v , bytem a odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. listopadu 2013, sp.zn. 3 T 11/2012 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst.1 písm. b) , d) tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** v celém rozsahu a za podmínek § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu se znovu rozhoduje **t a k t o :**

Podle § 226 písm. b) tr. řádu se

obžalovaný

Ing. J. K. ,

nar. v , bytem ,

z p r o š ť u j e o b ž a l o b y

státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, sp.zn. 8 VZV 6/2011 ze dne 23.2.2012 pro skutek, že :

jako a statutární orgán správy železniční dopravní cesty, státní organizace (dále jen „SŽDC“), IČ 70994234, v jejím sídle v Praze 1, ulice Dlážděná čp. 1003/7, v rozporu s ust. § 14 a § 47 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve spojení s

§ 20 odst. 1 a § 31 odst. 1, 2 zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železniční dopravní cesty a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, v tehdy platných zněních, na základě nichž měl povinnost s odbornou péčí dbát, aby majetek svěřený státem SŽDC byl využíván účelně a hospodárně, poté, co na základě zadávacího řízení veřejné zakázky na dodávku silové elektřiny jménem zadavatele SŽDC rozhodl dne 13. 11. 2008 o výběru nejvhodnější nabídky společnosti ČEZ Prodej, s.r.o., se sídlem Duhová čp. 1/425, Praha 4, uzavřel následně dne 19. 12. 2008 s jmenovanou společností jako dodavatelem

- smlouvu na dodávku elektřiny ze sítí VVN a VN na období roku 2010 a na dodávku elektřiny ze sítí nízkého napětí na období roku 2010 za sjednanou cenu 2.014,- Kč za MWh,
- smlouvu na dodávku elektřiny ze sítí VVN a VN na období roku 2011 a na dodávku elektřiny ze sítí nízkého napětí na období roku 2011 za sjednanou cenu 2.038,- Kč za MWh,

přestože byl srozuměn s tím, že tyto ceny neodpovídají tržním cenám tohoto produktu- elektrické energie na Pražské energetické burze (dále jen „PXE“), které znal, neboť si nechal před rozhodnutím zpracovat přehled vývoje cen na PXE a vývoj cen průběžně sledoval, přičemž mu byly známy aktuální výše cen, jakož i okolnosti poklesu cen elektrické energie na PXE a obecně nastupující ekonomické krize, a přestože věděl, že není povinen takto sjednané smlouvy uzavřít tak jejich podpisem dnem 19.12.2008 akceptoval nevýhodnou cenu, ačkoli sjednaný produkt bylo možno k tomuto dni nakoupit v případě „elektrické energie pro rok 2010“ nejvýše za 1.831,- Kč/MWh, tj. za cenu nejméně o 201,- Kč/MWh nižší, a v případě „elektrické energie pro rok 2011“ nejvýše za 1.857,- Kč/MWh, tj. za cenu nejméně o 181,- Kč/MWh nižší, čímž SŽDC smluvně zavázal na budoucí roky 2010 a 2011 odebrat silovou elektrickou energii za cenu nejméně za částku o 439.020.747,- Kč vyšší, než za jakou mohla být nakoupena, přičemž k budoucímu plnění, zaplacení sjednané ceny na základě shora uvedených smluv a způsobení škody SŽDC v uvedené výši do současné doby nedošlo, neboť společnosti České dráhy, a.s., a ČD Cargo, a.s., kterým měla SŽDC elektrickou energii za takto sjednanou cenu na uvedená období dále přeprodat, s ní na tyto budoucí roky neuzavřely příslušné smlouvy,

t e d y: měl se dopustit jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu v úmyslu porušit povinnost uloženou mu podle zákona opatrovat a spravovat cizí majetek, spáchat takový čin jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, a způsobil takovým činem škodu velkého rozsahu, když k dokonání trestného činu nedošlo,

č í m ž m ě l s p á c h a t

trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státního zástupce **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 3 T 11/2012 ze dne 19. 11. 2013 byl obžalovaný In. J. K. shledán vinným ze spáchání trestného čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jehož se dle výroku napadeného rozsudku měl obžalovaný dopustit tím, že :

jako [redacted] a [redacted] správy železniční dopravní cesty, státní organizace (dále jen „SŽDC“), IČ 70994234, v jejím sídle v Praze 1, ulice Dlážděná čp. 1003/7, v rozporu s ust. § 14 a § 47 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve spojení s § 20 odst. 1 a § 31 odst. 1, 2 zákona č. 77/2002 Sb., o akciové společnosti České dráhy, státní organizaci Správa železniční dopravní cesty a o změně zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, v tehdy platných zněních, na základě nichž měl povinnost s odbornou péčí dbát, aby majetek svěřený státem SŽDC byl využíván účelně a hospodárně, poté, co na základě zadávacího řízení veřejné zakázky na dodávku silové elektřiny jménem zadavatele SŽDC rozhodl dne 13. 11. 2008 o výběru nejvhodnější nabídky společnosti ČEZ Prodej, s.r.o., se sídlem Duhová čp. 1/425, Praha 4, uzavřel následně dne 19. 12. 2008 s jmenovanou společností jako dodavatelem

- smlouvu na dodávku elektřiny ze sítí VVN a VN na období roku 2010 a na dodávku elektřiny ze sítí nízkého napětí na období roku 2010 za sjednanou cenu 2.014,- Kč za MWh,
- smlouvu na dodávku elektřiny ze sítí VVN a VN na období roku 2011 a na dodávku elektřiny ze sítí nízkého napětí na období roku 2011 za sjednanou cenu 2.038,- Kč za MWh,

přestože byl srozuměn s tím, že tyto ceny neodpovídají tržním cenám tohoto produktu – elektrické energie na Pražské energetické burze (dále jen „PXE“), které znal, neboť si nechal před rozhodnutím zpracovat přehled vývoje cen na PXE a vývoj cen průběžně sledoval, přičemž mu byly známy aktuální výše cen, jakož i okolnosti poklesu cen elektrické energie na PXE a obecně nastupující ekonomické krize, a přestože věděl, že není povinen takto sjednané smlouvy uzavřít, tak jejich podpisem dnem 19. 12. 2008 akceptoval nevýhodnou cenu, ačkoli sjednaný produkt bylo možno k tomuto dni nakoupit v případě „elektrické energie pro rok 2010“ nejvýše za 1.831,- Kč/MWh, tj. za cenu nejméně o 201,- Kč/MWh nižší, a v případě „elektrické energie pro rok 2011“ nejvýše za 1.857,- Kč/MWh, tj. za cenu nejméně o 181,- Kč/MWh nižší, čímž SŽDC smluvně zavázal na budoucí roky 2010 a 2011 odebrat silovou elektrickou energii za cenu nejméně za částku o 439.020.747,- Kč vyšší, než za jakou mohla být nakoupena, přičemž k budoucímu plnění, zaplacení sjednané ceny na základě shora uvedených smluv a způsobení škody SŽDC v uvedené výši do současné doby nedošlo, neboť společnosti České dráhy, a.s., a ČD Cargo, a.s., kterým měla SŽDC elektrickou energii za takto sjednanou cenu na uvedená období dále přeprodat, s ní na tyto budoucí roky neuzavřely příslušné smlouvy.

Pokud jde o trest soud I. stupně uložil obžalovanému trest podle § 255 odst. 3 tr. zák. č. 140/61 Sb. ve znění pozdějších předpisů a to trest v trvání dvou roků, kdy podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 citovaného tr. zákona byl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu a zkušební doba byla stanovena na tři roky.

Proti tomuto rozsudku přímo do protokolu podal odvolání jednak obžalovaný Ing. J. K. a jednak včas a řádně, a to v neprospěch obžalovaného, podal odvolání i státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze.

Pokud jde o rozsáhlé odvolání obžalovaného Ing. J. K., směřuje do všech výroků napadeného rozsudku, kdy jednak vytknul soudu I. stupně nedodržení pravidel spravedlivého procesu, které se mělo projevit v ignorování důkazních návrhů předkládaných obhajobou, kdy dle jeho názoru došlo ke zkrácení práva obžalovaného na řádnou obhajobu. Rovněž namítá vady jak výroku rozsudku, tak vady odůvodnění, které zakládají pochybnosti o správnosti skutkových zjištění nalézacího soudu a činí napadený rozsudek zmatečným a nepřezkoumatelným. Navíc namítá, že v jeho případě došlo k nesprávnému použití mimo trestní právní normy, konkrétně zákona č. 219/2000 Sb.. Za neprovedené opomenuté důkazy považuje zejména znalecký posudek vypracovaný Znaleckým ústavem EQUITA Consulting, s.r.o. vypracovaného na žádost obhajoby, kde závěry tohoto znaleckého posudku zpochybňují závěry

znaleckého posudku společnosti A-Consult Plus, s.r.o. I v rámci svého podrobného odůvodnění odvolání závěry tohoto znaleckého posudku rozebírá. Obžalovaný rovněž namítá, že nebyl proveden výslech jím navrženého svědka Ing. J. Š. V odvolání se obžalovaný rovněž domáhá i provedení dalších písemných důkazů. Dále v rámci podaného odvolání obžalovaný zopakoval skutečností, které tvořily součásti jeho obhajoby učiněné již v rámci řízení před soudem I. stupně. Odkazuje na provedené důkazy potvrzující stanovisko verze obhajoby, zejména skutečnost, že pokles cen v uvedeném období nemohl být tvrzených 30 %, avšak vzhledem k závěru jím předloženého znaleckého posudku a z dalších důkazů byl necelých 9,5 %. Rovněž vytýká soudu I. stupně, že skutková zjištění nalézacího soudu jsou v podstatě totožná s popisem skutku obsaženým v obžalobě státního zástupce, přičemž však tomuto popisu skutkového děje neodpovídá přímo odůvodnění napadeného rozsudku, kdy obžalovaný uvádí, že zejména svědeckými výpověďmi byla rozbita konstrukce státního zástupce ohledně údajného úmyslného pochybení obžalovaného při realizaci předmětné veřejné zakázky. Rovněž rozebírá i vady odůvodnění, kdy se nalézací soud řádně nevypořádal s informacemi, které obžalovaný měl v době svého rozhodování. Závěrem též rozebírá proč na činnost SŽDC nedopadala působnost zákona č. 219/2000 Sb. a rovněž rozebírá, že nemohl ani naplnit okolnosti stanovené v odstavci 2 písm. a) § 255 tr. zákona. Z tohoto důvodu se původně domáhal obžalovaný zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, kdy po doplnění dokazování v rámci veřejného zasedání u soudu odvolacího se pak domáhal zrušení napadeného rozsudku a plného zproštění obžaloby.

Pokud jde o odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, ten se naopak ztotožnil s výrokem o vině, přičemž však nesouhlasil s uloženým trestem, kdy obžalovanému dle jeho názoru výrazně přitěžuje výše škody, k níž dle způsobu jednání obžalovaného směřovalo, kdy tato výše možné způsobené škody takřka 88x převyšovala hranici škody velkého rozsahu a řadí tak danou trestní věc mezi nejzávažnější případy nevěrného spravování majetku státu spáchaného v České republice a v poslední době. Rovněž vytýká soudu I. stupně, že neuložil vedlejší trest činnosti, kdy se v rámci svého odvolání státní zástupce domáhal uložení podmíněného trestu odnětí svobody v trvání tří let se zkušební dobou v trvání pěti let a uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu působení ve všech subjektech rozhodujících o majetku České republiky ve funkcích či jako zaměstnanec v pracovním poměru, které jsou spojeny s rozhodováním o majetku státu, a to v horní polovině zákonné trestní sazby.

Nutno dodat, že Městský soud v Praze se touto trestní věcí zabývá již po třetí, kdy předchází dva zprošťující rozsudky soudu nalézacího, a to ze dne 15.11.2012 a 18.6.2013 byly zrušeny rozhodnutími Městského soudu v Praze, konkrétně usneseními sp.zn. 6To 14/2013 ze dne 6.2.2013 a dále usnesením Městského soudu v Praze, sp.zn. 6To 303/2013 ze dne 24.9.2013.

Městský soud v Praze jako soud odvolací jednak v rámci veřejného zasedání doplnil, a to podstatným způsobem, dokazování soudu I. stupně, kdy zároveň ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost odvoláními napadených výroků rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl nyní k závěru, a to po již zmíněném doplnění dokazování, že odvolání obžalovaného je důvodné, byť se neztotožnil odvolací soud se všemi důvody uvedenými v jeho odvolání, zatímco odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze shledal nedůvodným.

Pokud jde o procesní stránku věci, nebyly zjištěny žádné podstatné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení napadeného rozsudku. Vzhledem ke znění ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu se odvolací soud nedomnívá, že v případě obžalovaného došlo k porušení práva na spravedlivý proces, jak to uváděl ve svém odvolání ve vztahu neprovedení opomenutých důkazů. Samotné znění ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu výslovně uvádí, že orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v trestním řádu a za součinnosti stran tak, by byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí, přičemž samotné znění ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu stanoví, že není povinností soudu vyhovět všem návrhům na provedení důkazů jak jej činí strany trestního řízení v rámci hlavního líčení. Přesto však odvolací soud se rozhodl vyhovět návrhu obhajoby na doplnění dokazování, provedl v rámci veřejného zasedání výslech zpracovatelů ústavního znaleckého posudku předloženého obhajobou a přečetl navrhované listiny, kdy zároveň zopakoval další důkazy provedené již soudem I. stupně a sám si vyžádal další písemné důkazy, které pak ve svém souhrnu znamenaly, že rozsudek soudu I. stupně, kterým byl obžalovaný shledán vinným, obstát nemohl, a to zejména z toho důvodu, že nebyl prokázán eventuální úmysl obžalovaného k spáchání žalovaného jednání, kdy naopak byla prokázána toliko nedbalost, přičemž však u pokusu trestného činu je nutné úmyslné zavinění alespoň ve formě eventuálního úmyslu a nepostačí zavinění nedbalostní, jak bylo v případě obžalovaného Ing. J. K. prokázáno.

Předně vytýká soudu I. stupně, že akceptoval tvrzení státního zástupce, že se obžalovaný tohoto jednání, tedy uzavření nevýhodných smluv měl dopustit, přesto že byl srozuměn s tím, že tyto ceny neodpovídají tržním cenám tohoto produktu elektrické energie na Pražské energetické burze (PXE), které znal, neboť si nechal před rozhodnutím zpracovat přehled vývoje na PXE a vývoj cen průběžně sledoval, přičemž mu byly známy aktuální výše cen, jakož i okolnosti poklesu cen elektrické energie na PXE a obecně nastupující ekonomické krize.

Nutno dodat, že obžalovaný ve svých výpovědích opakovaně popřel, že by mu byl znám vývoj elektrické energie na PXE, naopak ve svých výpovědích obžalovaný uvádí, že tržní ceny neznal, ceny vůbec nesledoval, podle informací, které znal, se spíše domníval, že ceny naopak porostou a opakovaně tvrdil, že si nenechal vypracovat ani graf, ani neznal mechanismus tvorby ceny této elektrické energie. Ani z výpovědí spolupracovníků, respektive podřízených obžalovaného jednoznačně nevyplývá, že by mu tyto konkrétní informace ze strany těchto svědků byly poskytnuty. Jde zejména o výpovědi svědků Ing. R. V., který pracoval jako obžalovaného, který sám uvedl, že znal ceny elektrické energie, což potvrdil i Ing. S. K., tehdejší Správy železniční energetiky, která byla zařazena pod SŽDC, kdy Ing. S. K. uvedl, že sledoval vývoj cen na PXE a potvrdil to i další spolupracovník obžalovaného, Ing. J. H. a k tomu se vyjádřil i svědek Ing. V. K. Z výsledků těchto svědků však jednoznačně nevyplývá, že by tyto informace byly přímo poskytnuty obžalovanému Ing. J. K. jako tehdejšímu SŽDC. Nebyla tak vyvrácena jeho obhajoba, přičemž odvolací soud si navíc vyžádal o SŽDC zprávu, zda součástí složky, kde byly předmětné smlouvy, které měl dne 19.12.2008 obžalovaný podepsat, byl i diagram vývoje cen elektrické energie na PXE, přičemž ze zprávy odboru právních činnosti Správy železniční dopravní cesty (SŽDC) vyplývá, že tento diagram vývoje cen součástí nebyl. Tato zpráva pak potvrzuje tvrzení obžalovaného Ing. J. K.

Městský soud v Praze v rámci veřejného zasedání rovněž předložil obžalovanému graf vývoje ceny elektrické na PXE uvedený ve spisu na č.l. 134, předložený samotným obžalovaným při jeho výslechu dne 25.10.2011, přičemž obžalovaný výslovně uvedl, že tento graf předložený neměl k dispozici ke dni uzavření smlouvy, přičemž jej skutečně ani mít nemohl, neboť poslední záznam vývoje cen je v tomto grafu zaznamenáván ke dni 23.8.2009. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem shora uvedeným pak nebylo prokázáno tvrzení státní zástupce převzaté soudem I. stupně, že by obžalovaný znal vývoj tržních cen elektrické energie na PXE a že tento vývoj cen průběžně sledoval, kdy pokud by byly prokázány tyto okolnosti tvrzené ve skutkových zjištěních soudu I. stupně, pak by skutečně zakládaly srozumění obžalovaného a tím zavinění ve formě eventuálního úmyslu. Z provedených důkazů, zejména z výpovědí spolupracovníků obžalovaného je zřejmé, že odpovědní pracovníci SŽDC, respektive SŽE ceny pravidelně sledovali, ale nebylo prokázáno, že by se tyto informace dostaly až k obžalovanému v inkriminované době, tj. od 13.11.2008, kdy rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky společnosti ČEZ Prodej, s.r.o. až do 19.12.2008, kdy inkriminované a dle názoru odvolacího soudu bezpochyby nevýhodné smlouvy s dodavatelem na smlouvu dodávky elektřiny pro období let 2010 a 2011 obžalovaný uzavřel. Tento nedostatek subjektivní stránky však ve svém závěru znamená důvod pro zproštění obžalovaného Ing. J. K. obžaloby tak, jak to učinil Městský soud v Praze, neboť jak znovu opakuje,

nedbalostní jednání u takovéhoho trestného činu není dostatečné k naplnění subjektivní stránky žalovaného jednání.

Nad rámec tohoto hlavního důvodu ke zproštění obžalovaného z jednání kladeného mu za vinu musí však odvolací soud v rámci odůvodnění svého rozsudku uvést následující skutečnosti.

Z vyžádaných zpráv, a to od Ministerstva financí ČR a Ministerstva dopravy ČR pak vyplývá, že na činnost SŽDC nedopadá působnost zákona č. 219/2000 Sb. Koneckonců stejná názor zastávala i Správa železniční dopravní cesty. I když na tuto skutečnost má odvolací soud odlišný právní názor, který podrobně vyjádřil zejména ve svém usnesení sp.zn. 6To 14/2013 ze dne 6.2.2013, na který lze pro stručnost odkázat, je nepochybné, že nelze dávat k tíži obžalovanému, a to ani ve formě nedbalosti, že by měl zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, jak by vyplývalo z ustanovení § 14 a § 47 zákona č. 219/2000 Sb. za situace, pokud byl i ústředním orgánem státní správy jemu nadřízeným ubezpečován, že na ně zákon č. 219/2000 Sb. nedopadá a vzhledem k tomu, že ani smlouva o základních povinnostech generálního ředitele SŽDC a jeho smluvní mzdě mu v článku IV. upravující jeho základní povinnosti, takovouto povinnost hájit zájmy poškozeného výslovně nestanovila, navíc za situace, kdy zákon č. 77/2002 Sb., kterým se zejména řídila při své činnosti SŽDC, konkrétně v ustanovení § 31 odst. 1, 2 tohoto zákona, opět tuto povinnost výslovně nestanovil, byť vzhledem k tehdejší pozici obžalovaného je zcela logické, aby tuto povinnost měl. Odvolací soud si je sice vědom, že znění § 31 odst. 2 zákona č. 77/2002 Sb. upravující postavení generálního ředitele odpovídá znění ustanovení § 191 obchodního zákoníku, neboť obžalovaný byl jako generální ředitel zároveň statutárním orgánem této organizace a jeho činnost byla stanovena shodně jako v ustanovení § 191 obchodního zákoníku a bylo by logické, že by měl obžalovaný stejné povinnosti jako členové tohoto představenstva upravené v § 194 odst. 5 obchodního zákoníku, tj. kdy je stanovena povinnost vykonávat svou působnost s povinností řádného hospodáře, není však tato povinnost výslovně stanovena zákonem č. 77/2002 Sb.. Navíc nelze tuto odpovědnost výslovně dovodit z pouhého znění obchodního zákoníku, kdy v tomto směru odkazuje odvolací soud na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 6Tdo 110/2010, potažmo na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 5Tdo 1480/2008 a 5Tdo 1454/2003. Odvolací soud tuto skutečnost uvádí, kdy i v případě prokázání úmyslného zavinění, byť ve formě eventuálního úmyslu, k čemuž v tomto případě nedošlo, by nebylo možno uplatnit ustanovení § 255 odst. 2 písm. a) tr. zákona, jak se toho domáhal státní zástupce, kdy jak Ministerstvo financí ČR, tak Ministerstvo dopravy ČR, které zejména bylo v pozici ústředního orgánu státní správy vůči organizaci řízené obžalovaným, zastávalo názor, že na činnost SŽDC nedopadá zákon č. 219/2000 Sb. Rovněž v současné době zůstává i spornou skutečností výše možné či hrozící škody, jak uváděl státní zástupce, neboť do současné doby není ukončen právní spor mezi

SŽDC na straně jedné a ČEZ Prodejem na straně druhé, kde předmětem tohoto civilního obchodního sporu jsou zejména liberační důvody k neuhrazení sjednané kupní ceny vyplývající ze smluv, které uzavřel obžalovaný dne 19.12.2008.

Závěrem pak odvolací soud uvádí, že i přes doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení nemá ani odvolací soud uvádí, že i přes doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení nemá ani odvolací soud pochybnosti o skutečnosti, že obžalovaný dne 19.12.2008 pro rok 2010 a 2011 uzavřel krajně nevýhodné smlouvy, navíc za situace, kdy tuto povinnost tyto smlouvy uzavřít rozhodně neměl, jak vyplývá z výpovědí slyšených svědků, jakož i dalších důkazů, přičemž však důvodem zproštění obžalovaného Ing. J. K. je nedostatek subjektivní stránky, v tomto případě prokázání alespoň neeventuálního úmyslu ke spáchání pokusu trestného činu, jež mu byl v obžalované státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze kladen za vinu. Vzhledem k těmto skutečnostem proto bylo shledáno odvolání obžalovaného jako důvodné, byť se odvolací soud neztotožnil se všemi důvody, které ve svém odvolání uvedl, a naopak jako nedůvodné bylo shledáno odvolání státního zástupce.

Z tohoto důvodu Městský soud v Praze rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno, kdy obžalovaného Ing. J. K. zprostil plně obžaloby, vyhověl tak jeho odvolání a naopak odvolání státního zástupce, které bylo shledáno jako nedůvodné, bylo zamítnuto.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není možno podat odvolání, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř.

nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 11. března 2014

JUDr. Luboš V l a s á k, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Monika Dudová